

RADOVAN KOLBABA

Dva měsíce před cestou

Alex Gastov seděl v potměšilé místnosti a trpělivě vyčkával. Celý pokoj osvětlovaly jen dvě voskové svíce, ale stejně nebylo na co koukat. Kromě holých stěn bez oken tu byl pár židlí a jeden stůl, nemluvě o spoustě pavučin a prachu. Mizerná výbava a podivné místo na schůzku. Nebylo to ale poprvé, co se scházel se svým klientem za podezřelých okolností. Tenhle navíc slíbil slušně zaplatit a jen za peníze, které dostal jako pozvánku, mu stálo za to čekat. Trochu se protáhnul, stáhl široká ramena dozadu, vypjal masivní hrudník a poté, co zapraskala páteř i prsní kost, se zase uvolnil. Než se pustil do zápěstí, otevřely se dveře. Dovnitř vstoupil muž v kutně, kapuci staženou do tváře. Provázela ho koule magického světla, která levitovala nad jeho hlavou a osvětlila vše, kromě jeho obličeje. Na svalnatého muže na židli to nedělalo žádný dojem. Pozoroval tajemného příchozího, jak si pouhým gestem ruky přitáhl židli a jak na ni usedá. Pohyboval se pomalu a obtížně a nejspíš měl přes všechnu svoji magickou moc klouby prožrané artrózou. Když cizinec usedl, konečně promluvil:

„Měl bych pro vás práci, pane Gastove,“ začal ze široka, aniž by pozdravil, nebo se snad představil.

Alex v klidu seděl a čekal, až se vymáčkne. Moc dobře věděl, jak se mágové cítí být důležití a nechtěl brát stařečkovi iluze.

„Potřebujeme posla, který je schopen urazit stovky kilometrů a předat zprávu. Muže, který na sebe neupoutá pozornost a dostane-li se do problémů, bude z nich schopen vyváznout. My potřebujeme vás, pane Gastove.“

Měl nepříjemný hlas, asi jako když třete ebonitovou tyč liščím ocasem, a navíc mluvil s přízvukem, který Alex neznal. To ale nebyl důvod odmítnout jeho nabídku.

„Kolik?“ zeptal se Alex bez vytáček.

Odpověď muže v kápi mu vyrazila dech. Nechtěl to na sobě dát znát, ale moc dobře věděl, že má v očích chtíč, kterého si každý hned všimne.

„Desetinu dostanete ihned po uzavření dohody, zbytek bude uložen na vaše jméno v bance poté, co pro nás přestanete pracovat.“

„A jak dlouho?“

„Řekněme půl roku. Plus mínus.“

Alex souhlasil s podmínkami a na víc se neptal. Ty peníze mu mohly zajistit spokojený život na řadu let a na ničem mu v téhle době nezáleželo víc.

„Než pro nás ale začnete pracovat, je potřebná ještě jedna procedura. Bez ní by byla naše dohoda k ničemu.“

Alex zapochyboval, zda ví, co je to procedura. Stejně ale kývl hlavou na souhlas a čekal.

„Pane Falucco,“ zavolal stařec do chodby.

Ve dveřích se objevil ulízaný mužík s krysí tváří a tenkým šviháckým knírkem. Mohl vážit tak padesát kilo i s postelí a oči mu neustále tékaly po místnosti. Při pohledu na Alexe se trochu vyděsil, ale hned se zase sebral a narovnal záda. V ruce držel smotaný balík a bez delších cavyků přešel ke stolu. Položil balík na stůl a takřka obřadně jej rozvinul. Něco se

zalesklo, uvnitř byl plný ostrých kovových předmětů. Alex v duchu zaklel, našťvaný sám na sebe, že zbraně odevzdal u vchodu do podzemí. Kdyby se mužík o cokoliv pokusil, zadupal by ho do země.

„Nemusíte mít obavy,“ ozval se jeho nový zaměstnavatel, jako by mu četl myšlenky, „Pan Falucco je holič a požádal jsem ho, aby vás zbavil veškerého porostu na hlavě. Je nezbytně nutné, aby byla vaše lebka kvůli tetování zcela holá.“

Krysí ksicht se u slova „holič“ zatvářil znechuceně, ale bez řeči se dal do práce. Alex zatnul zuby a nechal se nejdřív stříhat a potom i holit. Neustále při tom myslel na peníze a na to, co si za ně bude moci pořídit. Když byly jeho tváře i kůže na hlavě hladké, holič se prkenně uklonil staříkovi v kutně a rychlým krokem zamířil ven. Mezi veřejemi se srazil s další osobou zahalenou od hlavy až k patě. Nesla podobný balíček, jako ten jeho a navíc malou truhlici. Oboje položila na stůl, stejně jako mužík se uklonila starci a beze slova odešla. Zaměstnavatel namáhavě vstal a gestem ruky pokynul Alexovi, aby seděl. Otevřel truhličku, vyndal z ní několik skleněných lahviček a nějaké nádobíčko a chvíli provozoval něco, co podezřele zavánělo alchymií. Výsledek svojí činnosti nakapal do ploché misky a z balíku vytáhnul několik jehel. Potom se došoural za Alexe a začal tetovat. Miska levitovala ve vzduchu, koule světla poletovala kolem hlavy, aby co nejlépe osvětlila tetované místo a měnila barvu světla od zlatavé, přes měsíčně stříbrnou, modrou, až po jedovatě zelenou. Starý muž čím dál hlasitěji oddechoval, ale jeho ruce se ani jednou nezachvěly. Vůbec to byly zvláštní ruce. Vysušené, s úzkými prsty a velkými klouby, ale hlavně celé černé. Teprve teď Alex pochopil, že se dal do spolku s temnými elfy.

Necelý alden před cestou

Ubytovali ho kus od Albirea, na samotě kde lišky dávaly dobrou noc a vzkázali mu, ať je trpělivý a pilně se připravuje. Jeho chvíle prý přijde. První den odolával pokušení utéct se zálohou, protože tahle věc smrděla trablemi snad víc, než jakékoliv z jeho předchozích zaměstnání. Díky slíbené odměně se ale překonal a zůstal.

Ráno běhal. Po snídani se věnoval lukostřelbě, potom rohování a před obědem si chodil zaplavat do nedaleké bystřiny. Po jídle obvykle cvičil se zbraněmi, případně pracoval, nebo lovil. Než se navečeřel, pořádně utahal tělo cviky na sílu. Na konci dne spořádal všechno, co mu přišlo pod ruku a představoval si, jak jeho, už tak dost mohutné, tělo roste do obřích rozměrů. Srub, ve kterém teď žil, měl bezednou spíž a ukrýval spoustu zbraní, kovových závaží pro silový trénink i hoblinami vycpanou volskou kůži na zlepšení Alexova úderu. Chyběly mu jen ženské, ale s tím se vyrovnal. Přece jen měl před sebou úkol a ať už ho čekalo cokoliv, věděl, že musí být v té nejlepší formě. A přesně na tom den co den pracoval.

Přijeli po víc jak pěti aldenech. Dva štíhlí ozbrojení muži na koních a malá boubelatá žena na poníkovi. Viděl je už z dálky, když v korunách stromů shyboval jako každý druhý večer. Napůl slezl napůl seskočil dolů, ze země popadl meč i luk se šípy a vydal se jim naproti. Dovnitř do domu vešla jen malá žena, vlastně vysoká půlčice, jak zjistil ve chvíli, kdy jí stanul tváří v tvář. To ona pro něj nesla rozkazy. Muži byli pouze ochranka.

„Oba víme, kdo mě posílá,“ začala pracovní rozhovor. „Tady,“ vytáhla svitek převázaný modrou stuhou, „jsou jeho rozkazy. Máš si je přečíst, zapamatovat a potom spálit. Pokud to dáš přečíst někomu jinému, pozná to. Když to nespálíš, pozná to. Je to jasné?“

Alex přikývl na souhlas, podrbl se na hlavě, na které mu dorůstaly husté tmavé vlasy, a vzal si nabízené lejtstro.

„Dal ti sedm dní na to, abys vyrazil. Tady,“ řekla půlčice a vytáhla měšec nadtý mincemi, „máš peníze na cestovní výlohy a pořízení výbavy. Nezapomeň, že musíš být nanejvýš nenápadný, takže žádné zbytečné rozhazování. Ale to víš asi líp než já.“

„Jistě,“ odfrkl si Alex a natáhl se po lákavě vypadajícím měšci.

„Ještě okamžik,“ zarazila ho půlčice, „mám za úkol udělat s tebou jednu proceduru. V zájmu maskování, samozřejmě.“

Pomalou ale jistě začínal nesnášet slovo procedura.

Na cestě

První den probíhal po čertech podezřele. V Albireu v naprostém klidu nakoupil vše potřebné, včetně potravin, deky i koně. Vytrvalého a silného zvířete, ale ne moc, aby nepřilákalo pozornost. Část peněz uložil v bance, část schoval do opasku a podpatku levé boty. Nepatrný zbytek se mu houpal v měšci u pasu. Maličký váček a veliký chlap měli být pro každého dostatečně odstrašující na to, aby se ho nepokusil oloupit. Ve městě dvakrát obešel celý blok, jednou dokonce vylezl na střechu a pozoroval lidi pod sebou. Nikdo ho nesledoval. Všechno se zdálo zcela v pořádku. Nenechal se ale uchlácholit zdáním. Kolem jeho cesty se nadělalo tolik cavyků a navíc mu už předem zaplatili víc, než kolik obvykle dostal za celoroční práci. Převlek nebyl zdaleka dokonalý. Potulný žoldák hledající zaměstnání, ochotný provést za dostatek mincí takřka cokoliv. Takže se vlastně ani o převlek nejednalo. Za posledních deset let dělal opravdu kdeco, včetně krádeží i pobíjení hevrenů v bojích o Cantii. Jedině na bílo obarvené vlasy zdánlivě připomínaly maskování. Nechápal, proč mu hobitka provedla zrovna tuto „proceduru“. Nebyl ale zvyklý se ptát. Dokud zaměstnavatel platil, on konal.

I počasí ten den smrdělo trablemi. Bylo tak akorát. Polojasno s modrou oblohou a bílými mraky líně plujícími po obloze. Vítr vanul jen mírný a teplota byla ideální pro dlouhý den v sedle. Čekala ho mnohadenní cesta pomezím Trhlinových plání a Zelené bažiny, ale vše vypadalo nejlíp, jak mohlo. Alex si uplivil do prachu cesty. Pokud si bohové mysleli, že otupí jeho ostražitost tak lacinými triky, šeredně se mylili.

Třetího dne se uklidnil. Při výstupu do jednoho z kopců za sebou zahlédl asi půltucet jezdců, patrně jedoucích po jeho stopě. Oči měl sice dobré, ale byli příliš daleko na to, aby mohl poznat, co jsou zač. Na noc ani nezaložili oheň a to je prozradilo. Alex ten svůj pořádně rozdmýchal a šel v klidu spát. Ráno moudřejší večera.

Čtvrtého dne ho ještě před svítáním vzbudil vzdálený bolestivý jekot. Ti pitomci šli za světlem jako mouchy a aspoň jeden z nich padl do některé z jeho pastí. Amatéri. Ani neposnídal a vydal se na cestu. Náskok měl víc než slušný.

Pátý den je jednoduše postřílel. Zavedl koně do rokliny kus u cesty a přivázal ho tam. Potom si vzal luk a deset šípů a vylezl s nimi na nejkošatější strom u cesty. Ještě předtím si ale namazal ruce i obličej blátem. Bylo jich pět. Nijak zajímaví, jen jeden z nich měl zakrvácenou nohavici. Počkal až přejeli a zezadu je zastřelil. Na nic moc se nezmohli.

Nevěděli ani, jestli mají utíkat, nebo bojovat. Zraněného si nechal jako posledního. Původně zvažoval, že by některého z nich nechal naživu a trochu si s ním popovídal, ale potom svoji myšlenku zavrhnul jako příliš riskantní.

Šestého dne definitivně opustil všechny slušné cesty a začal se prodírat pěšinami. Občas si zkrátil cestu přes pole, nebo les, alespoň jednou za den jel nějakým potokem, kterých teklo v okolí bažiny požehnaně. To vše kvůli zmatení stopařů. Koni se to sice nelíbilo, ale nic proti tomu neřekl. Hodný zvíře. Orientoval se podle map a slunce a zatím ani jednou nezabloudil. Postupoval o dost pomaleji, ale nemusel spěchat, času měl dost a dost.

V následujících dnech se zbavil ještě dvou skupin. První to vzdala poté, co překřížil stopy asi padesátihlavého stáda vysoké. Dvě hodiny jel v jejich šlépějích a potom se oddělil v kamenitém terénu. S druhou si užil trochu víc srandy. V městečku na pomezí Zelené bažiny a Zelanských vrchů je udal jako loupeživou bandu. Péče, kterou jim potom věnovala místní hlídka, se jim ani trochu nezamlouvala a zdržela je na tak dlouho, aby mohl Alex v klidu a bez obav odjet.

Další den narazil na větší sousto. Přestože se snažil klikatit cestu, jak se dalo, a mást stopy všemožnými způsoby, pořád ho sledoval jeden chlap. Už od městečka jel neomylně za ním a ani se nepokoušel skrýt svoji přítomnost. A co hůř, zdálky vypadal úplně obyčejně. Alex ještě pro jistotu objel skalnatý kopec, i s koněm vyšplhal nahoru, přivázal ho mezi keři a potom si za jedním z balvanů připravil palebnou pozici. Byl výborně krytý a jedinou možnou cestu, kudy se dal kopec zdolat, měl jako na dlani. Podezřelý muž se objevil za dvě hodiny a bez zaváhání vyrazil na vrchol. Alex počkal a teprve když dokázal rozeznat barvu cizincových očí, vypustil šíp. Mířil přesně. Střela se ale těsně před tělem cíle rozletěla na kousičky a kolem muže se objevila zlatavě pulzující bariéra. Kouzelník! Alex zaklel, muž si ho všiml a natáhl ruku jeho směrem. Střelec se okamžitě příkrčil za balvan. Cosi do kamene narazilo takovou silou, že udeřil Alexe do žeber. Něco zapraskalo, nebyl čas to zkoumat. Vyskočil zpoza kamene, padl do kotoulu a skryl se za další. Tentokrát náraz čekal a zapřel se nohama. Musel zabrat, ale balvan zůstal na svém místě. Na okamžik vykouknul a viděl kouzelníka, jak mu z dlaně vystřeluje šarlatový projektil. Trhnul hlavou zpátky a kouzlo se zarylo do svahu kus od něj.

„Ale no tak, pane Gastove, přece si to nebudete ztěžovat,“ ozval se lovec lidí.

Pokud měl předtím Alex být jen titěrné pochyby o tom, že po něm ten muž jde, právě se rozplynuly.

„Byla mi za vás nabídnuta slušná sumička,“ pokračoval čaroděj v monologu. „Tak neblázněte a vylezte. Víte jak jsou lovci lidí s mými schopnostmi drazí? No strašně. Třeba já bych si se nikdy nenajal. A víte proč jsme tak drazí? No to je jednoduché, pane Gastove. Přece proto že nikdy neselžeme.“

Alex přemýšlel a mlčel. Kouzelník stejně nečekal na odpověď. Alex znovu vyskočil, skryl se za některý z mnoha balvanů a zapřel se, aby vydržel náraz. Takhle to už potom dělal pořád. A kousek po kousku se přibližoval k čaroději. Ten dál vykládal, občas šlehl po Alexovi šarlatovou střelou, občas posunul balvan, za nímž se skrýval. Očividně si to užíval.

„Nemáte se čeho bát, pane Gastove. Opravdu ne. Moje kouzlo vás jen oslepí. Ani to nebude bolet. No, trochu možná ano, ale chlap jako vy s tím určitě nebude mít problémy. A potom použiji další kouzlo, které vás ochromí. Na to poslední totiž budu potřebovat, abyste se nehýbal. A nakonec, jistě jste velmi napjatý, si podvolím vaši vůli a zavedu vás ke svému zaměstnavateli. Tak vidíte, teda zatím, pane Gastove. Setkání se mnou dokonce i přežijete.“

Na tom chlapovi vážně nebylo moc zajímavého. Střední postava, obyčejná tvář, nudný styl oblečení, ale možná mu to všechno pomáhalo v jeho práci. Každopádně si zatraceně věřil. Alex se snažil přiblížit až k němu, a doufal, že nablízko prorazí jeho ochranné kouzlo. Snad by ho dokázal zabít i poslepu. A jak dlouho vlastně vydrží kouzelník takhle čarovat? Vždyť se musí taky unavit. Nebo ne?

„Víte, není v tom nic osobního, jen prachy.“

Pěkně otřepaná větička. Alex ji slyšel už tolikrát a vlastně ji mnohokrát sám použil. Člověk, který něco takového vypustí z úst, je pěkně grázl. Vždy je něco osobního v tom, když vaše přežití závisí na smrti toho druhého. Ani na chvíli nepochyboval, že by pro něj střetnutí s kouzelníkem znamenalo smrt. Ať už by ho zabil čaroděj, nebo jeho pán.

Byl už dost blízko. Jeden skok, kotoul, dva, tři šťastné úhyby a je u něj. Zhluboka se nadechl a vyrazil. Rudá šmouha ho minula jen těsně, ale nezasáhla. Kotoul se povedl perfektně. Kouzelník zamířil pravou rukou, mírně napravo od Alexe a ten se vrhnul doleva. Střela ho zasáhla přímo do prsou. Naletěl naprosto lacinému triku. Čaroděj naznačil pohyb pravou rukou, ale ve skutečnosti „vystřelil“ levou. Šarlatové pramínky se rozběhly po Alexově těle směrem nahoru, rovnou k očím. Místo, aby ho připravily o zrak, se ale vyšplhaly až na hlavu a ta je vstřebala. Kůže na lebce začala nepřírozně pálit, ovšem jinak byl Alex naprosto v pořádku. Čaroděj nechápavě zíral. Alex se na něj vrhnul, ale kouzelník si zachoval dost duchapřítomnosti, aby před sebou vztyčil pouhou myšlenkou ochranou bariéru. Alexova mohutná postava jí projela jako nůž máslem, pálení kůže na hlavě nešlo vydržet. S vytřeštěnými očima dopadla jeho mrtvola na zem a samolibý úsměv vystřídal zděšený škleb. Alex se zhroutil vedle těla a zhluboka dýchal. Jak kůže chladla, bolest hlavy ustávala. Vlasy byly tou výhni nedotčené, ale kůže byla stále na dotek teplá. Aspoň, že zjistil, proč ho tetovali. Přece jen, mít takovou pomoc proti magii, se vždycky hodí.

Patnáctého dne dorazil do Staré štoly. Hornické a obchodní město na severovýchodě Zelanských vrchů působilo časně zrána klidným až ospalým dojmem. Dva strážní u brány mu nedělali sebemenší potíže. Jen mu, bez toho aby se ptal, poradili, kde že se má nechat naverbovat k akci proti ještěřím lidem hyassa a pustili ho dál. Pomalu projížděl ulicemi a přemýšlel, jak najít svůj kontakt. Indicie k jeho nalezení mu připadala pěkně stupidní a tak se radši se rozhodl, že na chvíli zapadne do hospody.

Za hodinu mu už hořelo za patami. Dva ozbrojení chlapi, cestující od knajpy ke knajpě, se zastavili zrovna v té jeho. Že už dneska navštívili nejednu putyku, se dalo poznat podle toho, jak neochotně do sebe lili další škopek. A přitom bylo místní pivo jedno z nejlepších, na jaké může našinec kápnout. Alex zaplatil předem a tak ani hospodský, ani vyhazovač s rameny šířky hodovního stolu nic nenamítali proti jeho nenadálému odchodu. Ti dva ale zapláceno neměli a než vylovili z kapes peníze, kličkoval Alex ulicemi.

Bylo jich minimálně pět a domlouvali se pískáním na píšťalku. Krátký ostrý hvizd vždy odezněl dřív, než by si na něj mohl někdo stěžovat a Alex podle něj odhadoval směr i vzdálenost útočníků. Ulice zely prázdnotou. Horníci už dávno dřeli ve štolách, městská hlídka vartovala podél palisády a místní honorace ještě nevytáhla paty z postelí. Zkusil se schovat na několika místech, ale vždycky ho vyhmátli. Jednoho z pronásledovatelů musel knokautovat, aby prošel dál. Smyčka se ale čím dál víc stahovala a rozumný úkryt nebyl v dohledu.

Nápis hlásal: VŠECHNO CO CHCETE, MY MÁME a nad ním bylo na ceduli skromnějším písmem: HOKYNÁŘSTVÍ LIBĚNY SNĚŽENKOVÉ. V dopise stálo, že má dojít do Staré štolý a hledat místo, kde mají všechno, co chce. Tohle muselo být to místo a tady taky musel být jeho kontakt. Rychle došel ke dveřím krámu a pohledem zkontroloval ulici. Kromě dvou hádajících se trpaslíků nikoho nezahlédl. Prudce otevřel malé kulaté dveře a skrčený se vmáčknul dovnitř. Obchod byl prostorný a dostatek světla zajišťovala kruhová okna. Jen o strop Alex drhnul vlasy a radši se ani nenaroval. Prodavačka, postarší půlčice kulatá snad všude, kde se dalo, právě balila zboží mladé zákaznici. Zvenku zaslechl dusot nohou a nepříjemný chrčivý hlas. Vmáčkl se mezi okna a předstíral, že přemýšlí nad koupí punčoch, které by nenavléknul ani na ruku. Děvče se rozloučilo a odešlo. Půlčice se obrátila k novému zákazníkovi. Zaklonila hlavu a řekla:

„Přejete si punčochy?“

Alex popadnul dva kusy a nařuknul heslo.

„Modrá či zelená.“

„Tak to je na vás, s tím já vám neporadím,“ odvětila půlčice, bez náznaku toho, že by jí to něco říkalo.

Válečník se ale nenechal odradit a zkusil to znovu.

„Modrá či zelená,“ položil na svoje slova důraz a výhrušně zakoulel očima.

„Jó. Ahá. Ták. To se mělo takhle říct hned,“ zašermovala před sebou hokynářka buclatou tlapičkou. „Stejně jsme odsouzení k záhubě,“ doplnila druhou část hesla. „A je to pěkně pitomej kód. Ale co on si jednou usmyslí, to my ostatní plníme,“ hudrovala.

Pořád žvatlala nějaké hlouposti, ale přitom se přesunula k pultu, klíčkem, který měla na řetízku kolem krku, odemkla šuplík a vyndala ven pergamen omotaný zelenou stuhou. Než ho ale stihla podat Alexovi, otevřeli se dveře krámu. Dovnitř vešel hubený muž s dvěma tesáky u pasu. Sotva kouknul na Alexe, sahal po zbrani. Pádná rána pěstí do sanice mu zajistila hodinku příjemného snění.

„Sákra,“ vypustila ze sebe půlčice, hodila Alexovi zprávu, kterou on zachytil a rychlostí blesku něco začala kutit u zadní stěny. Alex mezitím vykouknul z okna. Po ulici šli tři muži a rozhazovali rukama. Jeden z nich ukázal na obchod a další dva pokývali hlavami.

„Semka svalouši,“ zahlaholila hokynářka.

Alex se otočil na patě a dvěma skoky byl u ní. Obdařila ho úsměvem, který mu na chvíli připomněl půlčici, se kterou se setkal, než vyrazil, a potom otevřela tajná dvířka. Ve stěně zel otvor ani ne metr na metr. Pro ni pohodlný. Pro něj... ..nepohodlný bylo slabé slovo. Neměl ale čas protestovat. Stáhl ramena k sobě a rukama napřed se začal soukat dovnitř. Jednu chvíli si myslel, že uvízne, ale půlčice ho nakopla do zadnice a vztek mu pomohl dostat se dál. Potom zabouchla skrytá vrátka. Právě včas. Na druhé straně obchodu se otevřely dveře. Podle zvuků nepoznal, kolik jich je. Mluvil jen jeden. Hokynářka začala křepčít, že se jí tam strhla rvačka a ten grobián utekl ven. Ječela, hrála hysterický záchvat, dokonce se rozplakala.

Výborně tak maskovala Alexovo šourání uzoučkou chodbou. Její divadlo ale zarazil jediný zvuk nápadně připomínající facku.

Po nějakém čase se dostal do primitivní kanalizace pod kupeckou čtvrtí. Ještě než vylezl ven, přečetl si pod mřížemi instrukce. Vše si zapamatoval a potom hodil papír mezi splašky. Zpráva neobsahovala nic, co by mu pomohlo pochopit, proč po něm pase tolik lovců odměn. Jen další místo, kam dorazit a kontaktní osobu.

Druhý den dopoledne už bylo všechno v hajzlu. Prchal bez koně a vybavení celou noc, ale pronásledovatelé se ho drželi jako klíšťata. Rozdělili se na tři skupiny a domlouvali se těmi zpropadenými píšťalami. Nakonec Alexovi nezbylo nic jiného, než se schovat v jeskyni pod jedním z kopců. Vyčmuchi ho i tam. Sice jim utekl, ale za pět minut ho obklíčili na louce mezi smrky. Kolem něj stálo pět ozbrojených chlapů a v bezpečí lesa se skrývali další. Nemělo cenu to protahovat. Bitka byla sice krátká, ale o to zuřivější. Křiku, ozývajícího se zpoza stromů, si v ní ani nepovšimnul. Chyba. Čísi hlas volal:

„Nezabíjet!“

Probudila ho bolest hlavy. V rytmu kostelního zvonu tepala v jeho mysli a přiváděla ho tak k vědomí. Otevřel oči, ale vše viděl dvakrát a rozmazaně. Párkrát zamrkal a konečně zaostřil. Na louce kolem něj převážně sedělo několik osob. Čtyři bojovníci se probírali jeho svršky i zbylým vybavením tak důkladně, že z něj už moc nezbývalo. Dva měli na obličejích fialové podlitiny a jeden z nich, s ořechovou rukou, si se zájmem prohlížel svoje vlastní uťaté prsty. Alex si s uspokojením uvědomil, že původně jich bylo pět a pochopil, že chlap, kterému zarazil tesák do břicha, to nakonec nerozhodil. O kousek vedle klečel vyhublý muž a nad ním stáli dva mladíci. Postarší hubeňour rozbaloval plátěné balíčky a vytahoval z nich lesklé nástroje. Na opačné straně louky si všimnul podivné trojice. Ve stínu stromů seděli elf, trpaslík a goblin, který měl na krku obojek a na těle popruh s vodítkem, jehož druhý konec držel ramenatý fousáč. Teprve potom se začal věnovat sám sobě. Mírně zafoukal vítr a on si konečně uvědomil, že když žoldáci párou jeho oblečení, nemá je na sobě. Visel mezi dvěma stromy, holý tak, jak přišel na svět. Ruce měl přivázané k větvím a země se dotýkal jen špičkami nohou. Vztekle zabral za provazy, ale ty se ani nehuly.

„Už se probral,“ ozval se za jeho zády jemný ženský hlas.

A jemu podezřele povědomý. Do jeho zorného pole vstoupila půlčice. Boubelatá, oblečená v kožených kalhotách a vestě bez rukávů, vše v zelené barvě. Ta stejná, která mu před časem barvila vlasy a doručila první zprávu. Všichni muži vstali a popošli k němu. Dopředu vystoupil hubený, až vyžilý chlapík, který se ještě před chvilkou prohrabával v podezřelých balících a usmál se na Alexe zuby, barvou připomínající tmavé pivo. Kůži měl opálenou, ale přes krk se mu táhla bílá jizva. Snad proto spíš chrčel, než mluvil. Vypτάval se Alexe na několik věcí, ale on raději mlčel, přemýšlel, jestli se z téhle šlamastiky může dostat a odhadoval svoje vězňatele. Čtyři muži byli jasně žoldáci najatí na špinavou práci. Rachitický chlápek jejich šéf a možná i chleboďárce a dva klučící sotva odrostlí dětství zřejmě jeho pomocníci. Půlčice pak byla zrádce. O tom nepochyboval. Jen nesourodá trojice, koledující si o problém u každého rasisty mu sem nezapadala. Drželi se stranou od ostatních a jak trpaslík, tak elf se mračili. Jen skrčený goblin na vodítku se plížil kolem hobitky a očichával ji. Kupodivu se jí to ani trochu nelíbilo.

„Nic nevím a nic nenesu,“ vyplivl ze sebe Alex a tím ukončil monolog starého muže.

Ten jen pokrčil kostnatými rameny a dodal:

„Jak si přejete, pane Gastove.“

Pokynul dvěma mladíkům a ti se div nepřetrhli, když před něj skládali na cáry plátna podivné nástroje.

„Původně, chlapci moji,“ oslovil je muž nepříjemným chrčivým hlasem, „jsem měl v plánu probírat kosti, ale když tu máme tak pěkně rostlý exemplář,“ ukázal prstem na Alexovu mohutnou postavu, „byla by škoda toho nevyužít. Takže svaly.“

Oba studenti dychtivě sledovali učitelův výklad. Asi je fascinoval, stejně tak, jako jeho znalosti v oblasti mučení.

„Nuže, hoši. U svalů sledujeme řadu veličin. Například pružnost, objem, či sílu. Tyto veličiny na sobě mohou, ale též nemusí, být závislé. Většina lidí vidí velkého, svalnatého chlapa a myslí si, že je silný. Vždy to ale neplatí. Představte si to jako nádobu na vodu. Plná litrová má vody víc, než dvoulitrová naplněná jen ze čtvrtiny. Stejně je to se svaly a silou. No, ale když si v hospodě objednáte tuplák, čekáte, že dostanete víc piva, než když si řeknete o jedno malé,“ zasmál, nebo spíš zakuckal, se vlastnímu vtipu a pokračoval. „V našem případě na tom ale moc nezáleží. Žádná z těchto veličin neovlivňuje schopnost cítit bolest. Snad jen schopnost vyhnout se bolesti. Ovšem o tom, jestli se někdo něčemu vyhne, rozhodujeme my. Nuže, přejděme tedy k praktickým ukázkám.“

Za hodinu Alex odpověděl na všechny jejich otázky. Zcela po pravdě. Chlap s jizvou na krku byl mistr svého oboru a řemeslo tortury miloval. Namátkově si vybíral svalové skupiny od prstů na nohou, přes jazyk, až po mimické na obličejích a potom je, klidně a metodicky, propíchoval jehlicemi, natahoval pomocí háčků, mačkal kleštěmi, nebo naříznul kůži, aniž by zasáhl sval, a zatímco z rány tekla krev, sypal dovnitř nejrůznější substance. Solí počínaje, černým výbušným prachem konče. Ten ovšem ještě zapálil a kochal se vůní pálicího se masa. A po celou tu dobu, ani na okamžik, nezavřel hubu. Odborný výklad si neodpustil ani poté, co jeden z žoldáků přišel s nápadem, že zpráva může být ukryta v konečnicku. Tehdy jim Alex ukázal, jakou sílu mají jeho hýžd'ové svaly. Stejně je nakonec pomocí dvou řeznických háků dostali od sebe. Mučitelé pomáhali jeho učni i žoldáci. Alex sebou škubal, snažil se kousat, nebo vytrhnout ruku z provazů i za cenu, že přijde o kůži na zápěstí. Všechno ale nadarmo. Jen nekřičel. Byť mu z očí tekly slzy a mísily se s krví z prokousaného rtu a probodnutého jazyka. Půlčice se mučení neúčastnila. Seděla opodál, zády k celému divadlu, ale dost blízko, aby jí neuniklo jediné slovo. Elf, trpaslík a goblin byli ještě dál a zhnuseně si mezi sebou cosi povídali. Potom elf vstal a zamířil k nim.

„Já snad začnu věřit, že nic neví,“ zakrálal mistr mučící a podrbl se na bradě. „Tohle mi ještě nikdo neudělal.“

Ostatní kolem něj jen příkyvovali. Nemohli uvěřit, že by někdo dokázal uchovat tajemství i za cenu tak strašlivého utrpení. Alex už jen chrčel a doufal, že jim dojde, že opravdu nic neví. Potom ho snad rychle a bezbolestně zabijí.

„Pane,“ ozval se elf vysokým melodickým hlasem a celá společnost se obrátila k němu. „Už dávno je na čase, abyste nám zaplatil a my mohli jít po svých.“

Hubený chlap, kterého právě vytrhnul z jeho myšlenek, se na něj nevraživě podíval.

„Počkej,“ štěkl na něj jako na psa. „Běžte pryč,“ obrátil se k ostatním. Jeho žáci na něj tupě čuměli, ale žoldáci naznačili elfovi, ať si jde po svých a potom je chňapli a táhli s sebou. Šéf

bandy ještě zalétl pohledem k pŭlčici. Pokrčila rameny, vstala ze země a vydala se za ostatními na druhou stranu louky.

Alex ho neposlouchal, když mu chrčivým hlasem šeptal do ucha sladké sliby o milosrdné náruči paní Smrti. Nabízel mu obchod, který Alex nemohl zaplatit.

„Prostě nevím.“

Ta dvě slova byla nejvíc, na co se vzchopil. Zněla sice šišlavě a prskal u nich krev, ale pro něj to byl nadlidský výkon. Jinak dokázal jen viset a čekat.

Hubený muž přestal slibovat a zařval na své společníky. Z trávy vstali všichni. Včetně elfa, trpaslíka a goblina.

„Odvedeme ho k pánovi, ať si s ním poradí,“ řekl jim když dorazili.

Ta myšlenka se mu očividně nelíbila, ale zřejmě neměl na vybranou.

„Co my?“ ozval se trpaslík hlubokým hlasem. „Kde su naše prachy?“

„Teď neotravuj!“ zkusil ho zpražit hubeňour, ale trpaslík se nedal.

„Včil sa ťa ptam naposledy, kde su naše prachy. Mame dohodu. Bo nebyt tady Nosala, neucejtite ani prd a chlap vam veme kramle.“

Malý goblin Nosál za trpaslíkovými zády popotáhnul prasečím rypáčkem a významně řekl:

„Fuj, fuj, žumpa a moc pot.“

„Tož, bude to?“

Svoje slova trpaslík doplnil naražením krychlového zásobníku do podivně tvarované kuše. Zatočil s ní před sebou, něco klaplo, lučičtě se napnulo a vpředu trčela šipka připravená vystřelit. V ten samý okamžik elf založil šíp a natáhnul svůj luk takovou rychlostí, že se to dalo sotva postřehnout. Jen Nosál se krčil za trpaslíkovými zády a fňukal. Žoldáci se okamžitě roztáhli a tasili zbraně.

Pŭlčice poodstoupila dál. Tohle se jí nijak netýkalo. Oči jí sklouzly k Alexově mohutné postavě a hlavně ranám, které za poslední dvě hodiny utrpěl. Byl celý zbrcený krví a kůže měla barvu od rudé, přes zuhelnatěle černou, jedovatě žlutou, modrou až po zelenou. Tělo mu už dávno vypovědělo službu a mohutné prsní svaly se, snad díky šoku, stahovaly a zase povolovaly. V tom pohybu byl zvláštní rytmus. Občas se stáhnul pravý, hned zase levý, potom oba... Kdesi v mysli si vzpomněla na signalizaci vojáků. Pomocí vlajek, nebo pochodní si dokázali předávat zprávy na dlouhé vzdálenosti. Znovu se na něj zadívala. Opravdu nešlo o žádný šok, snažil se jí něco sdělit. OUTE. To dokázala rozluštit z pohybů jeho prsních svalů. Mohutný zubožený muž pozvedl hlavu a na krátký okamžik se jí zadíval do očí, přikývla a potom už sledovala pohyb jeho hrudníku.

Pravá, pravá, levá, levá. Oba. Levé, pravá. Oba. Pravá, levá, levá, levá. Oba. Levá, levá. Oba. Levá, pravá, pravá, pravá. Oba. Pravá, pravá, pravá. Oba. Levá, levá, pravá. Oba, oba. Pravá. Oba. Levá. Oba, oba.

Nevěděla, co mu Mistr bolesti šeptal, ale neměla sebemenší důvod mu nevěřit. Z rukávů vytáhla dvě dýky a beze spěchu si stoupla do zad sedmičlenné skupině, hádající se se stopaři. Chtělo to jen malinký impuls a začala by jatka. Hrot v ledvinách šéfa bandy stačil bohatě.

Alex vše ani nestíhal sledovat. Hned jak ta mrňavá mrcha zaútočila, spustili elf i trpaslík palbu. Na víc než jednu střelu a dvě mrtvoly se ale nezmohli. Elf odskočil, trpaslík vytasil levou tlapou sekeru a vykryl úder meče, který ho měl připravit o hlavu. Jeho parták útočnicka nakopnul do kolene, až to v něm křuplo a trpaslík vše dokončil ranou ostřím do tváře. Na

zemi se už svíjel poslední žoldněř, s přeseknutými vazy z druhé strany kolen. Půlčice k němu mrštně přiskočila a podřízla mu hrdlo.

„To máš za to, že jsi lisknul moji mámu, šmejde.“

Oba mladíci ztuhli na místě a zesinali tak, že barvou kůže připomínali nemrtvé. Byli zvyklí pozorovat smrt, jak se pomaličku přikrádá ke své oběti a línými pohyby ukrajuje z koláče žití. Něco tak rychlého si nedokázali představit. Elf založil šíp a teskným hlasem k nim promluvil:

„Nebojte, nebude to bolet.“

Když oba leželi na zemi se šípem v srdci, zatlačil jim oči.

„Vezměte si, co chcete a jděte. Tady už vaše služby nikdo nepotřebuje,“ otočila se půlčice k trojici.

Beze slova ji poslechli. Trpaslík obral mrtvé o peníze a pak se s elfem i goblinem otočili a bez rozloučení zmizeli ve stínech pod stromy.

Potom ho odvázala. Vyskočila na napnutý provaz, zachytila se jednou rukou a druhou ho přeřezala. Alexovo tělo se z poloviny zhroutilo a když udělala totéž na druhé straně, dopadl na zem, aniž by se snažil zbrzdit pád. Konečně ho pohltila slastná černota nevědomí.

Probudila ho bolest. Co jiného. Nebyla to ale taková, co se zařízne do mozku a bez ohledů na vás si rube cestu až k srdci. To ne, tahle bolest se skoro dala vydržet.

Otevřel oči a převalil se na břicho. Vyrušily ho mlaskavé zvuky a tak mírně přizvednul tělo a otočil hlavu k jejich zdroji. Na jedné z mrtvol právě hodoval krátkosrstý medvěd. Čumák měl ponořený do vnitřností a občas si mlsně olíznul pysky. Všimnul si Alexova pohledu, ale nevěnoval mu žádnou zvláštní pozornost. Jen se obrátil zpět k potravě a hodoval. Jediný živý chlap na zemi se raději začal starat sám o sebe. Ležel na poctivém, hustě tkaném plášti, který ještě včera patřil jednomu ze žoldněřů. Rány na těle a pažích byly ovázané. Pod obvazy poznal léčivou světle šedou kůru zelanu vysokého. Na nohou měl kalhoty, trup byl ale stále nahý. Nedivil se tomu. Už to, že se půlčici podařilo natáhnout mu něco přes nohy a zadek, považoval za zázrak. O tom, že by sama uzvedla jeho mohutný trup, si mohla nechat jenom zdát.

Pokusil se vstát. Pomalu a opatrně. Nejdřív si zkusil sednout. Šlo to ztuhla a jakmile pokrčil břicho, bolestivě protestovalo. Přesto se mu to nakonec podařilo. Oběma rukama se musel zapřít a tricepsy se při tom třásly jako sulc. Vyškrábat se na nohy však nedokázal. Vrcholem jeho snažení byl klek, ve kterém vydržel jen pár okamžiků. Celý byl zalitý potem, který šípál v otevřených ranách a všechna jeho zranění se mu snažila připomenout, že je lepší v klidu ležet. Alex na ně nedbal. Připnul si plášť kolem krku, vydrápal se na všechny čtyři a začal se plazit směrem, kterým tušil kupeckou cestu.

„Tak si ho pohlad?.“

„A proč, asi?“

„No abys zjistila jaký je dlouhý a hebký, starám se o něj už deset let.“

„Tak to lžeš, vousy ti nerostou víc jak šest,“ pokusila se mladá trpaslice odbýt dotěrného mládence.

Stejně starý trpaslík se ale nedal.

„A jak ty můžeš vědět, jak dlouho mi roste vous. Ještě před chvílkou jsi tvrdila, že si mě vůbec nevšímáš.“

Než ale stihla přijít s nějakou vytáčkou, ozvalo se mezi stromy křupnutí suché haluze. Mladý trpaslík byl okamžitě na nohou. Ze země shrábnul kopy se širokým listem a postavil se před trpaslici. Očima propátrával les a hledal zdroj zvuku. A potom ho spatřil. U země mezi borůvkám se cosi plazilo. Pomalu a obtížně, přímo k dvojici. Jako zvíře to nevypadalo a na nestvůru to bylo moc tiché a neohrabané. Trpaslice vykukla zpoza jeho zad a zkoumala podivný pohybující se objekt. Odmalička jí hubovali, že je moc drzá a zvědavá a i teď se rozhodla dostát svojí pověsti. Vstala z kamene, na kterém se ještě před chvilkou schoulila leknutím, že je našel její otec, a vydala se směrem k tajemnému plazivci. Trpasličímu mládenci se tam moc nechtělo, ale neměl v úmyslu ztratit před svojí vyvolenou tvář. Několika kroky ji předešel a rázně se, se sklopeným kopím, vydal stejným směrem. Když poznali, že se jedná o muže skrytého pod pláštěm, rozběhli se k němu. Na jejich otázky ale neodpovídal. Jen se zhroutil na záda a s blaženým úsměvem na ně koukal. Pak omdlel.

Přesvědčit vůdce trpasličí karavany, aby ho vzal do Kwesaru, byla pro Alexe neobyčejná fuška. Nejen, že nebyl moc výřečný, ale mluvení ztěžoval sotva se hojící, probodnutý jazyk. Na slovo „Zaplatím“ naštěstí slyšel trpaslík velmi dobře. I když v Alexově podání znělo jako „Zhpltyt“. Ležel na zádech a trpaslici nad ním špicovali uši.

„Kolik?“ zeptal se pragmaticky jejich velitel.

„Hdne,“ vyplivnul ze sebe Alex i s trochou červených slin.

„Co je to hodně?“ nijak ho nešetřil.

Částka kterou jim Alex ukázal na prstech je zaujala. Nechtěli to dát najevo, ale mladším uklouzlo nějaké to obdivné zamručení a starší mimoděk popotáhli obočí směrem vzhůru.

„Boriku,“ oslovil vůdce nejstarší z trpaslíků, přistoupil k němu a do ucha mu pošeptal pár slov.

Borik mu odpověděl a chvíli se dohadovali. Ne ale dost potichu na to, aby ležící muž nezaslechl pár slovíček a neudělal si vlastní obraz. Vezli nějaké vzácné zboží a vybrali si hodně riskantní způsob přepravy. Oba do toho investovali spoustu peněz a pokud by se jim to nepodařilo, peníze od Alexe mohly většinu nákladů pokrýt. S tím, že nemají žádnou záruku, se museli spokojit. Nakonec se oba partneři, a mimochodem také otcové páru, který našel raněného v lesích, dohodli.

„Tak dobře. Jedeš s námi,“ ukončil vše Borik a zaklesnul palce za opasek.

„Peřeje,“ řval mladý Gowid nadšeně. „Jůhů!“

Alex se mezitím připravoval na zvracení. Žaludek mu tančil v těle jako splašený mustang a byl to zázrak, že ještě nevrhнул. Zkontroloval, jestli je pořádně přivázaný a po čtyřech se belhal ke kraji voru, kdyby to na něj tentokrát přišlo.

Gawach, Gowidův otec a Borikův partner, objevil před pár lety nepojmenovanou řeku pramenící na severu Zelanských vrchů a ztrácející se pod zemí dvanáct kilometrů od Kwesaru. Právě teď stál opřený o kormidlo a snažil se vor propasírovat mezi balvany ohlazenými divokým proudem. Řeka byla jako žena. Většinu času klidná, ale v některých místech se rozčílila a dala každému pocítit svůj hněv. Tehdy se trpaslici rozutekli na své posty a měli co dělat, aby se jejich plavidlo nepotopilo. Na první pohled Alex poznal, že s plavením se po řece nemají moc zkušeností, ale snažili se seč mohli a byli poměrně učenliví. Přirozený trpasličí strach z vody zřejmě přehlušila přirozená trpasličí touha po mamonu. V Kwesaru

totiž v těchto dobách vládl akutní nedostatek mouky. Prý se to stávalo jednou za rok, či dva. Obchodníci nehodlali zásobovat město pravidelně a jeho představení se zajímali mnohem víc o kutání, než o jídlo. Jednou za čas tak došlo ke krizi, které chamtiví obchodníci využívali a ceny až zpětinasobili. O nejvíc peněz si mohl říct vždy ten, který dorazil do Kwesaru jako první. A právě vor s hrdým jménem „Peřejobjec“ měl obchodním rodinám Borika a Gawacha zajistit nejvyšší zisky.

Voda se uklidnila a Alex si oddechl. Vydržel. Po čtyřech se vracel zpět do středu, k nepromokavým pytlům se zbožím. Opřel se o jeden z nich a snažil se usnout. Voda příjemně šplouchala a pohyb voru slastně uspával.

Klidný proud ale začal zrychlovat.

„Jupí, další přeje,“ radoval se Gowid jako jediný z celé posádky.

Alex si pomyslel něco o naprostém blbci a už počtvrté za dnešní den se vydal ke kraji plavidla.

Kwesarská zastávka trvala dvacet dní a pro Alexe, který měl cestování plné zuby, byla zpočátku malým rájem. Většinu času trávil v penzionu počestné trpasličí vdovy, kde si léčil svoje rány a lámal si hlavu nad tím, proč je pro všechny svoje pronásledovatele tak důležitý.

Hned první den navštívil pobočku Tarské všeobecné banky. Mluvílo se mu špatně, ale Gawach šel s ním a vše překládal. Každý bankéř je důsledný, obzvlášť když má vydávat zlato, ale trpasličí bankéři jsou ze všech nejhorší. Než dali Alexovi jeho mění, strávil v peněžním ústavu tři hodiny. Nutno podotknout nudné a nad míru otravné. Nejdříve se jim nelíbil Alexův stav a nenápadně mu dávali najevo, že pokud je vydírán, stačí naznačit a oni se o vyděrače, tedy Gawacha, postarají. Když jim Alex už potřetí zahuhlal, že tak to není, začali se sáhodlouhým ověřováním jeho totožnosti. Popis postavy i obličeje sice seděl, ale vlasy měli napsané černé a ne s horní polovinou bílou. Tahle podivná směs byla zapříčiněná barvením a dorůstáním vlastních vlasů. Než si nechali vysvětlit, že se před časem odbarvil, začal Alex polykat krev z hojícího se jazyka. Trpasličí nedokázali pochopit, že by si někdo dobrovolně nechal odbarvit vlasy, ale když jim Alex plivnul na podlahu krev se slinami, přestali dělat cavyky a přešli k další fázi. Díky informační síti, kterou si banky udržovaly pomocí depeší i magie, znali její zaměstnanci výsledky kontrolního měření z doby, kdy Alex peníze ukládal. Poté, co mu změřili obvod lebky, rozpětí paží, velikost nohy i pár dalších věcí, byli konečně ochotni uznat, že je tou pravou osobou, jíž mohou být vyplaceny peníze pana Alexe Gastova. Většinu z požadované částky nechal převést na Gawachovo konto a malý díl si vybral pro svoje osobní potřeby.

Po dvou aldenech měl klidného života v trpasličím velkoměstě pod zemí plné zuby. To, co bylo malým rájem, se proměnilo ve studnici nudy a otravného nicnedělání. Rány se už jakž takž zhojily a tak se rozhodl vyrazit na další cestu. Během svého pobytu nenarazil na jedinou známku toho, že by po něm kdokoliv pátral. Možná ho považovali za mrtvého. Nakoupil si vybavení na cestu, šikovného koně i nové zbraně a vyrazil kolem Ledového jezera na Jih.

Cesta přes jižní polovinu Zelanských vrchů nestála za řeč. Byla dlouhá a vcelku nic se na ní nestalo. Alex se držel prošlapaných stezek a každý den urazil desítky kilometrů. Jen dvakrát měl menší konflikt s domorodými divochy, ale ti se v obou případech po chvilce pošťuchování vzdali nápadu na snadnou kořist v podobě osamělého cestovatele a uprchli. Den

co den líčil pasti, lezl po vysokých stromech či kopcích a vyhlížel pronásledovatele. Nikde nikdo. Asi se už o něj přestali zajímat.

Mab'dab, osada za hranicemi Čereva, byla spíš stanový tábor, než městečko. Podle toho, co si zjistil v Kwesaru, se mělo jednat o překladiště zboží a místo, z něhož vyráží obchodní karavany do srdce Rychlých dun. Představoval si domky z bílých cihel, ale místo nich viděl uvnitř primitivní palisády jen pár tuctů velkých okrouhlých stanů. Jeden z nich sloužil jako stáj i nocležiště pro chudé cestovatele. Alex zaplatil scvrklému chlapíkovi s kůží jako zažloutlý pergamen, zavedl koně dovnitř, přivázal ho k jedné ze stanových tyčí a postaral se o něj. Uvnitř stanu panovalo šero. Celý prostor osvětloval jediný koš s řezavými uhlíky. Páchlo to tam jako v chlívě a ke spaní sloužila země a na ní ošoupaný koberec. Pokud se ještě před půl hodinou cítil ospalý, puch i nehostinné podmínky ho dokonale probrali. Sebral ze země zbraně a šel se projít na čerstvý vzduch.

Nebe nad pouští bylo úžasné. Čisté a chladné, hvězdy zářily jako nikde jinde na Asterionu. Jen zelený měsíc se skrýval za mrakem a celý tábor, až na několik osvětlených míst, tonul v temné černotě. Alex si vychutnával samotu tak, jako se jiní těší ze společnosti přátel. Nehlučně se procházel táborem a zhluboka dýchal studený noční vzduch.

Před vstupem do stájonocležny se zastavil. Něco nebylo v pořádku. Jako by mu vítr na okamžik přivanul pach smrti a zas s ním letěl dál. Pomalu a tiše tasil meč a přidržel u vstupní plachty. Čekal alespoň deset úderů srdce, ale nic nezaslechl. Obešel stan z druhé strany, do prázdné ruky chytil spodek plachty a prudkým pohybem ji nadzvedl a skulil se pod ní. Pokud útočníci čekali, že půjde vchodem, musel je překvapit. Na zemi, kam až dosáhlo chabé světlo z železného koše, ležely tři mrtvoly. Všechny měly v ruce zbraně a ještě z nich vytékala krev. Alex se ohlédl ke koni, který v klidu stál a švihal ocasem. Od jeho boku se oddělil stín v kápi a Alex bez varování zaútočil. Protivník ze sebe strhnul plášť a hodil ho Alexovi vstříc. Ten se mu úkrokem vyhnul a s přískokem ťal po neznámém vetřelci. Ocel narazila na ocel, v mužových rukou se objevily dva podivně zahnuté meče. Jedním blokoval Alexův úder, druhým zaútočil na jeho hrdlo. Chráničem na zápěstí Alex zbraň srazil, ale jeho soupeř se sklonil a podmetl mu nohy. Kotoulem z pádu se dostal z jeho dosahu. Nepřítel se skrýval ve stínu Alexova mohutného těla a vyčkával.

„Modrá či zelená,“ řekla tajemná postava zastřeným hlasem do ticha.

„Stejně jsme odsouzení k záhubě,“ odpověděl Alex druhou částí hesla.

„Já jsem váš kontakt, pane Gastove,“ prohlásil neznámý. Válečník jen zabručel, čímž dal najevo, že to už dávno pochopil. „Ale měli bychom jít, než budeme mít potíže,“ ukázal špičkou zakřiveného meče na mrtvoly na podlaze.

Temný elf si říkal Naor'aesa. Pro Alexe byl ideálním společníkem, protože toho moc nenamluvil. Občas slušně odpověděl na mužovi dotazy, nebo mu poradil něco ohledně cesty, jinak mlčel. Pohyboval se v ní s lehkostí a pocitem bezpečí, jak to dokází jen pouštní elfové. Skvěle si rozuměl s koňmi a cestu určoval zcela neomylně, ačkoli se duny neustále přelévaly a poušť měnila svoji tvář s každou hodinou.

Tři mrtví v Mab'dab byli obyčejní lupiči, kteří pronajímali páchnoucí stan a potom svoje klienty zabíjeli a obírali o vše, co vlastnili. Podle elfa neměli s Alexovým posláním nic

společného. O moc víc mu toho ale neprozradil. Na většinu otázek mu odpovídal, že se vše brzy dozví, až budou v cíli cesty.

Alex si nestěžoval. Osamocená nádhera pouště se mu zahryzla hluboko do duše a to přesto že se mu špatně dýchalo, k večeru se cítil malátný, přes den se z horka nepřetržitě potil a ráno byla zima, že by nejradyji nevylezl zpod deky. Nevěděl, jestli ho zrazují smysly z toho, jak na něj nepřetržitě útočí sluneční paprsky, usíná z horkého pouštního vzduchu a nebo jestli je písek kolem něj prosycený kouzly, ale to co se dělo kolem něj, kouzelné bylo. Vítr přetvářel povrch pouště do nejrůznějších fantaskních tvarů, které nemohly držet pohromadě a přesto vždy na okamžik strnuly a Alex znovu a znovu údivem lapal po dechu. Jindy se zas kousek od osamělých cestovatelů strhla bouře. Zrnka písku vířila vzduchem, občas mezi nimi prokmitl fialový blesk. Pouštní elf ani na okamžik nezaváhal a vydal se přímo skrz hurikán. Alex neprotestoval, věřil svému průvodci, který ho celou cestu bezchybně vedl. Projížděli tunelem, kolem kterého zuřila magická smršť, ve které tony písku vytvářely obrysy domů, lidí i rostlin, ale o ně se neotřel ani lehounký vánek. Úplně nejradyji měl Alex východy a západy slunce a měsíce. Obloha někdy zežloutla, jindy zrůžověla, nebo zčervenala, jednou na sebe vzala i sytě modrý plášť. V těch chvílích viděl náheru pouště novými očima a jeho nemluvný společník se usmíval a modlil ve svém jazyce, kterému válečník nerozuměl ani slovo.

Po devíti dnech byli u cíle. Za svítání si Alex všimnul skalního masivu v lesklém oparu a když na něj ukázal prstem, Naor pokýval hlavou. Dorazili k němu skoro za tmy. Impozantní majestát toho místa Alexovi znovu dokázal, jakou náheru může poušť skrývat.

„Nuenga Nam´bata,“ pronesl temný elf nahlas.

„Skalní město,“ zašeptal sám pro sebe Alex.

Na konci cesty

Po čtyřech měsících, co vzal tuhle práci, pořád nevěděl, co je jeho úkolem. Byl ale v cíli a to mu stačilo. Naor ho odvedl ke starému temnému elfovi, který se představil jako Mn´gond. Poděkoval Alexovi za jeho služby a dodal, že druhá část slíbené odměny leží v bance na jméno Alex Gastov. Potom jej zavedl do prostě vybaveného sálu, kde čekala necelá desítka dalších elfů. Tam jim Alex vypověděl, jak probíhala cesta a přestože mluvil úsečně tak, jak měl ve zvyku, dokázali z něj pomocí pár otázek vytáhnout kdejaký detail. Dokonce i ty, na které by si ani nevzpomněl. Mn´gond se ptal nejčastěji a jeho nepřijemný hlas, asi jako když třete ebonitovou tyč liščím ocasem, rozvazoval Alexův sotva zahojený jazyk. Po dvou hodinách byli spokojeni. Jeden každý se dodatečně představil a poté odešel. Nakonec zůstal v místnosti jen on a štíhlá, smyslná dívka. Když se vydala směrem k němu, nasucho polknul. Pohybovala se s ladností písku v poušti a přestože měla černou pleť a bílé vlasy, zdála se mu krásná, jako žádná před ní. Ale možná to bylo jen tím, že už dlouho žádnou ženu neviděl a ještě déle s žádnou nebyl. Zahnal myšlenky na ni až do kouta svojí mysli a nasadil svůj obvyklý výraz. Kamenný ksicht je pro něj to nejlepší pojmenování.

„Jmenuji se S´wia,“ pronesla sametovým hlasem. „ale můžete mi říkat, jak budete chtít. Budu vaší průvodkyní v našem městě. Ukážu vám vaši komnatu, budu odpovídat na vaše otázky a kdykoli budete chtít, budu vám k dispozici.“

Válečník jen pokýval hlavou.

„Ale moje služby mají svoje meze,“ pronesla ještě hlasem prostým emocí.

Říkal jí Sylvia. Tak se kdysi dávno jmenovala jeho snoubenka.

Těch pár lidí, kteří jej poznali důvěrněji, o něm tvrdili, že má srdce z kamene. Možná to nebyla pravda, protože před nádherou Nuenga Nam'bata Alex jihnul jako albirejský studentík před pohlednou dámou.

Rána trávil tréninkem s Naorem. Elfi šermíř byl nejrychlejším válečníkem, se kterým kdy Alex srazil zbraň, ale neměl v sobě bestiální instinkty zabijáka. Přestože štíhlý a šlachovitý bojovník většinu soubojů vyhrával, uvnitř cítil, že v případě boje na život a na smrt, by jeho šance proti svalnatému člověku drasticky klesly. Za pár dní se mezi oběma mlčenlivými muži vyvinulo pouto podobné přátelství.

Velmi často se také procházel po městě se Sylvii a obdivoval se krásám chodeb, místností, věží i zdí. Celé město bylo plné soch, nápisů v jemu neznámém jazyce a rytin zpodobňujících příběhy pouštních elfů. Jeho průvodkyně ho vedla po chrámech, sálech i meditačních jeskyních a kdykoli chtěl, řekla mu o daném místě vše, co ho zajímalo. Alex každý den narazil na nové a nové divy. Počínaje kamenným nábytkem vyrůstajícím přímo ze skály, končící tichým šepotem chodeb rezonujícím v hlavě a vnášejícím do duše klid a harmonii. A všude bylo ticho. Nikdo tu nepokřikoval, nehádal se, nelamentoval. Pouštní elfové mezi sebou rozmlouvali tiše, volili slova a řekli jen málo, protože si vnitřně rozuměli a nepotřebovali nic vysvětlovat.

Alex cítil, že toto je místo, ve kterém by dokázal strávit zbytek života. Dokonalé jako žádné jiné. Vloupalo se do jeho srdce a on věděl, že už je z něj nikdy nedostane. Nebylo divu, vždyť jak jeho srdce, tak i Skalní město byli z kamene.

„Jsi připravený?“ zeptala se Sylvia něžně.

Chtěl jí říct, že na všechno, ale místo toho jen kývnul hlavou. Přistoupila ještě blíž, až nalepila svoje tělo na to jeho. Položila mu hlavu na mohutný hrudník a on ji objal. Cítil na svojí kůži její ladnou postavu a chřípí mu plnila vůně jejích vlasů. Objala ho také a něco zašeptala. Zavřel oči.

Ve tváři ucítil teplý vzduch a zvednul víčka. Z jeho pokoje se v mžiku přenesli na vrcholek jedné z třiatřiceti věží skalního města. Výhled bral dech, stejně jako hloubka pod jejich nohama. Vrchol věže byl hladký a plochý, bez zábradlí, nebo dalších věžiček. Právě se smrákalo a slunce se ukládalo ke spánku. Uprostřed stálo pět postav. Mn'gond, obklopený třemi mladšími elfy, tiše rozmlouval. Nejmladší, Naor'aesa, stál opodál a hovoru se neúčastnil.

„Sedni si tu, prosím,“ požádala Sylvia Alexe a ukázala na kamennou podlahu. „Teď a tady se dozvíš, co ti bylo tak dlouho tajemstvím.“

Válečník ji poslechl. Po jeho pravé ruce se objevily nůžky a břitva. Pouštní elfka se mu zadívala do očí a on přikývnul na znamení souhlasu. Zatímco stříhala jeho husté vlasy, na věži se zhmožňovali další a další návštěvníci. Po páru i osamocení, žádný z nich ale nebyl tak mladý, jako Naor, či Sylvia. Muži i ženy se tvářili vážně a vždy se nejprve přišli pozdravit s Mn'gondem. Slunce již zašlo za obzor, nebe začínalo zelenat.

„Dnes bude úplněk zeleného měsíce,“ prozradila Sylvia Alexovi, „a zpráva, kterou zanechal můj praděd a Mn'gondův bratr na tvoji lebce, bude čitelná.“

„Aha,“ odpověděl Alex bez emocí.

Nelíbilo se mu, že jej nějaký starý, seschlý elf poslal na výpravu bez náznaku, co je jejím cílem. Nebyl ani rád, že po jeho stopách vyrazila celá smečka lovců hlav a nejméně ze všeho se mu zamlouvalo, že při tomto podniku takřka zemřel. Nikdy se ale nerozčiloval zbytečně a zbytečné mu přišlo takřka vše. Za to, že mohl poznat Nuenga Nam'bata byl natolik vděčný, že starému muži takřka ihned prominul. Nemluvě o tučné odměně, která na něj čekala v nejbližší bance.

„Naše rodina kdysi spáchala zločin,“ pokračovala Sylvia v mluvě i lazebnictví, „moji předkové odešli, aniž se podělili o svoji část proroctví vyslovené mudrcem S'woem. Po mnoha a mnoha letech se naše rodina vrátila. Selhání předků ale doléhá na všechny její členy a dodnes se snažíme je napravit. Můj praděd pod ochranou diaspory bádá v Rilundu, Sintaru i Albireu, stejně jako v zapomenutých kobkách a městech a objevil tajemství, po němž baží i ti nejmocnější. Nemusíš vědět, kdo poslal muže, kteří tě hledali. Nesmíš vědět, jaké tajemství neseš na své hlavě. Jen musíš vědět, proč si tě můj děd vybral. Říkal nám, že z tebe cítí sílu, pravdu a klid,“ na chvíli se odmlčela. „A taky máš husté vlasy, takže ani při plném světle, by se tenké vlákno tetování nenarušilo,“ řekla hlasem v němž byl cítit slabý náznak láskování. Poprvé od chvíle, co ji poznal. „Protože jakmile tetování odhalí své tajemství, stane se nečitelným. Proto bylo důležité, aby se zjevilo až zde.“

Mn'gond ukázal rukou k Alexovi a elfi honorace na něj upnula svůj zrak. Jako jeden se mírně poklonili a vykročili k němu a Sylvii. Mn'gond se postavil vedle něj a silným hlasem něco říkal. Sylvia dotáhla poslední řez břitvou a všichni čekali.

Zelený měsíc naplno zasvítil a stejně silným světlem teď zářila i Alexova lebka. Mn'gond četl a v jeho hlase zněla moc, která v hlavě doširoka otvírala vrátka pro nové vzpomínky. Dlouho četl zprávu v Alexovi neznámém jazyce a ostatní elfové stáli v posvátném tichu a naslouchali. Sylvia měla zavřené oči a ukládala si do paměti každé Mn'gondovo slovo. Jakmile skončil, skryl se zelený měsíc za mraky a na poušť padl plášť temnoty.

Alex slyšel slova ušima, hlavou, vnímal je celým svým já, ale nerozuměl jim. Nepochyboval ale, že jsou prastará a že ukrývají tajemství, pro které umíraly stovky bytostí.

Jen jedno slovo znal. Čpělo z něj dobrodružství, bláznovství i příslib síly.

Derteon.